Het onweer boven de fabriek (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Ergün werkte al twaalf jaar als nachtwaker bij de oude glasfabriek aan de rand van de stad. Hij kende elk geluid van het gebouw: het zoemen van de lampen, het kraken van de trappen, het gepiep van de zware deuren. Die avond hing er onweer in de lucht. Bij elke flits van de bliksem zag hij het lege terrein even scherp voor zich liggen. Daarna werd alles weer donker en hoorde hij alleen de regen op het dak.

Om elf uur maakte hij zijn ronde langs de oostvleugel. In het glas van een raam op de eerste verdieping zat een lange barst die er de vorige week nog niet had gezeten. Hij noteerde het netjes in zijn schrift, want zijn baas wilde alles op papier hebben. Toen hoorde hij buiten een harde klap, alsof er iets zwaars tegen de containers viel. Ergün pakte zijn zaklamp en liep naar de buitendeur. Hij voelde een sterke impuls om meteen de politie te bellen, maar hij besloot eerst zelf te kijken.

Op het achterterrein stond een bestelwagen met gedoofde lichten. Twee mannen waren bezig zakken uit de laadruimte over het beton te slepen, langzaam en met veel kracht, want de zakken waren duidelijk loodzwaar. Ergün begreep onmiddellijk wat er gebeurde: ze wilden hun bouwafval hier dumpen, zodat ze geen stortkosten hoefden te betalen. Zijn hart ging tekeer. Hij bleef achter de hoek staan en keek toe hoe een van de zakken openging en langs de zijkant begon te scheuren. Er stroomde grijs puin over de tegels. Op dat moment flitste de bliksem opnieuw, en de mannen keken geschrokken om.

Ergün stapte naar voren en riep dat ze moesten stoppen. Een van hen dook in de cabine, de motor sloeg aan, en de wagen reed met gierende wielen het terrein af. In de haast raakte de spiegel de poort, die met een klap tegen de muur sloeg. De bewaker hoorde vervolgens hoe een van de ruiten in het portiershok door de trilling zou barsten als het nog één keer gebeurde. Gelukkig hield het glas het. Later dacht hij: dit was geen oorlog, geen bombarderen zoals zijn grootvader had meegemaakt, maar toch stond hij te trillen op zijn benen.

De politie kwam binnen twintig minuten. Terwijl hij zijn verhaal vertelde, bekeek een agent de sporen op het beton. Er lag geen kogel op het terrein, dus van vuurwapens was geen sprake, maar wel had een van de mannen zijn handschoen laten liggen. Onder de fel oplichtende lamp van de agent zag Ergün pas dat er op zijn eigen arm een kleine brandwond zat; hij had zich gebrand aan de hete lamp van zijn zaklamp zonder het te merken. Een week later werd de bestelwagen gevonden en werden beide mannen aangehouden. Ergün kreeg een brief van de gemeente en een nieuwe zaklamp, en hij hing de brief trots naast de deur van zijn hok. Elke nacht, als hij zijn ronde begon, dacht hij even aan die regenachtige dinsdag.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28995

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2012